

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESADESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România	40 lei
6 luni	20 "
3 luni	10 "
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni	

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S'a terminat de imprimat și s'a început punerea în vânzare a marelui și utilului lucrări: *Repertoriul general de jurisprudență Română a Înaltei Curți de Casație (1862—1906)* de d-l I. C. Barozzi.

Lucrarea completează cuprinde patru mari volume și costă **lei 60** broșate, adică **15 lei** fie-care volum.

Cine dorește a le poseda elegant legate aceste patru volume plătește în plus: **8 lei** legătura în pânză; **12 lei** cu piele la cotor și **14 lei** cu piele peste tot flexibil.

SUMAR

Bibliografie «Colecțiunea generală a legilor României», de d-l Eftimie Antonescu;

JURISPRUDENȚA:

Curtea de Casație, s. I: I. I. Aloman cu Stoica Cerveș;
Idem: Ministerul domeniilor cu Maria Codreanu;
Idem, s. II: Căp. Dr. Eliad cu Alexandrina Chițu;
Idem, s. III: Inginer Nic. Petrescu cu Minist. finanțelor;
Idem: Lt.-Colonel Gh. Gerchez cu Minist. de război;
Idem: Minist. finanțelor cu Ghiță Enea;
Idem: T. Cănanău și Ath. St. Bolintineanu cu Prim. com. Iași;
Tribunalul județului Fălciu: Gh. Tepei;
Jud. Ocol. I Craiova: Ancheta în futurum, cu o notă de d-l Dem. D. Stoenescu;

BIBLIOGRAFIE

«COLECȚIA GENERALĂ A LEGILOR ROMÂNIEI»

Un comitet compus din magistrați și avocați, pus sub direcțiunea distinsului jurist și consilier dela Înalta Curte de Casație și Justiție, d-l *Atanasie Chivu*, au avut fericita idee de a completa și la noi o lipsă de mult simțită atât de barou cât și de magistratură. E vorba de colecționarea și publicarea tuturor legilor, regulamentelor, decretelor, etc., etc., după modul marilor publicațiuni franceze, în care fiecare lege e însoțită nu numai de expunerea de motive, rapoarte, discuțiuni parlamentare, dar și de circulări ministeriale, instrucțiuni, deslegări formulare, etc. etc., tot ce poate servi la complecta înțelegere a unei legi.

Ei bine, o astfel de utilă și grandioasă publicațiune a fost întreprinsă de acest comitet, publicațiune care va apare periodic formând un volum, în fiecare an, sub titlu de «Colecțiunea generală a legilor României».

Primirea neașteptată făcută de public primului volum și mai ales de avocați și magistrați, ba încă Consiliul de disciplină al baroului de Ilfov a trimis comitetului și o adresă de laudă, toate acestea au încurajat pe inițiatori, că azi e deja gata și al doilea volum apărut pe 1906.

Am sub ochi acest al doilea volum de aproape 1000 pagini și care conține legi de o importanță deosebită: ca legea brevetelor de invențiune, a terenurilor petrolifere, legea metalelor prețioase, legea contenciosului administrativ, legea timbrului și înregistrării, modificările codului civil, legea procedurii electorale, etc., etc. La oricare din legi vei deschide volumul, găsești tot ce trebuie pentru buna interpretare și înțelegere a legii. Ba mai mult, acolo unde textul articolului nu e destul de clar și unde nici desbaterile sau expunerea de motive nu pot folosi, găsești în volum publicate toate circulările ministeriale cu deslegări sau instrucțiuni. Această lucrare e, cu alți termeni, un *Vade mecum* al avocatului, al oricărui om de legi și mai ales al magistratului, care poate astfel avea la îndemână tot ce îi trebuie pentru grabnica soluțiune a afacerilor.

Această colecție, în afară de calitățile expuse, are în favoarea sa și împrejurarea că a ținut cont și de toate criticele făcute în revistele de drept celorlalte colecțiuni—complectând erorile—după cum se poate vedea din prefața volumului al II-lea.

Atât succesul cât și regulata aparițiune a acestei importante publicațiuni fiind asigurate, ne face să credem că toți oamenii de drept vor căuta a și-o procura, utilitatea lucrării fiind cât se poate de mare, mai ales față de modicitatea prețului acestei importante lucrări *).

Eftimie Antonescu
Magistrat

15 Septembrie 1908

*) «COLECȚIUNEA GENERALĂ A LEGILOR ROMÂNIEI», se vinde pe prețul de: Anul 1905, *LEI 10*; Anul 1906, *LEI 20*. Depozit la ziarul «Curierul Judiciar», care servește la cerere orice cărți de drept.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 16 Maiu 1908

Președenția D-lui CH. PHEREKYDE, Prim-președinte

I. L. Aloman cu Stoica Cerviș

Opoziție.—Dacă este un act de procedură. — Opoziție insuficient timbrată.

Dacă nulitatea unei asemenea opoziții, făcută la prima instanță, se poate invoca pentru prima oară în apel. (Art. 111 din Proc. civilă și art. 52 din Legea timbrului dela 1906).

Față cu dispozițiile art. 111 din Proced. civilă, opoziția fiind un act de procedură, nulitatea ei nu se poate invoca pentru prima oară în apel, de oare ce nefiind invocată înaintea primei instanțe, unde se făcuse opoziția, cauza nulității era stinsă.

Prin urmare, când tribunalul admite o asemenea nulitate, invocată pentru prima oară înaintea sa, ca instanță de apel, și când declară ca fără ființă opoziția făcută la judele de ocol, pentru motivul că n'ar fi fost suficient timbrată, violează art. 111 din Proced. civilă și art. 52 din Legea timbrului dela 1906.

Decizia 208/908.—Casată, după recursul făcut de I. N. Aloman, sentința Tribunalului Brăila, S. II, No. 60/907, dată în proces cu Stoica Cerviș.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați B. Cernea și Amedeu Lăzărescu, în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat Ștefan Bratu, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivelor I și II de casare:

I. «Exces de putere și violarea art. 111 din Procedura civilă;

«În adevăr, prin cartea de judecată No. 877 din 19 Octombrie 1906, s'a admis în totul acțiunea introdusă în contra mea de către I. Cerviș, și am fost condamnat a-i plăti suma de 1.460 lei, plus 10 lei cheltueli de judecată.

«Contra acestei cărți de judecată No. 877/906 am făcut opoziție în termen prin petiția înregistrată la No. 1675 din 18 Noiembrie 1906, pe timbru de un leu, și Judecătoria de ocol Ianca, după desbaterile contradictorii, prin cartea de judecată No. 1098/906, a admis opoziția mea și a redus condamnățiunea la 70 lei daune și 10 lei cheltueli de judecată. Intimatul în opozițiune I. Cerviș la prima instanță nu a invocat nulitatea opozițiunii pe motivul că nu a fost suficient timbrată și din oficiu nu a fost invocat incidentul.

«S'a admis opoziția mea, s'a discutat, s'a judecat și după ce s'a reformat în parte prima carte de judecată No. 877/906 și s'a redus suma de 1.460 lei ce-i fusese adjudecată lui I. Cerviș, la suma numai de 70 lei, acesta, în apel la tribunal, pentru prima dată a invocat și cerut a se declara nulă opoziția făcută de mine la judecătoria de ocol pe baza art. 20, aliniat 3, combinat cu 52 din Legea timbrului.

«M'am opus la admiterea acestui incident și am obiectat că, odată ce nu s'a invocat la prima instanță, la judele de ocol, în *limine litis*, nulitatea opozițiunii mele, ea, după ce a fost judecată și admisă, nu se mai poate invoca în apel, nulitatea opozițiunii mele de la judele de ocol prin care s'a legat instanța, ci chestia rămâne de competența fiscalului și este tardiv motivul de nulitate (Vezi procesul verbal al sentinței).

«Tribunalul Brăila, S. II, prin sentința No. 60 din 5 Martie 1907, bazându-se pe art. 52 din Legea timbrului și pe ideea că chestiunea timbrului este de ordine publică și că n'am completat timbrul la prima zi de înfățișare, admite apelul, consideră că neexistentă opoziția mea făcută la judele de ocol și rămân, astfel, definitiv condamnat a plăti d-lui I. Cerviș 1.460 lei, desi s'a judecat contradictoriu cu mine a-

supra opoziției mele, fără a invoca nici o nulitate la judele de ocol și măcar că s'a admis opoziția mea și s'a redus suma la 70 lei, plus 10 lei cheltueli.

«Tribunalul Brăila, S. II, judecând astfel, ca instanță de apel, prin sus citata sentință a comis un invedereat exces de putere și a nesocotit și violat textul art. 111 din Procedura civilă. În adevăr, prima înfățișare a fost aceea în care părțile am fost citate la judele de ocol Ianca pentru judecarea opozițiunii ce am făcut contra cărții de judecată No. 877/906.

«La acea înfățișare urma, după teoria tribunalului și după interpretarea ce o dă art. 52 din Legea timbrului, să completez timbrul și să plătesc amendă; dar aceasta presupune că chestiunea suficienței sau insuficienței timbrului s'a relevat la acea înfățișare, adică că s'a invocat incidentul de nulitatea opoziției, și mai mult încă, că s'a invocat în *limine litis*.

«Dacă nu s'a relevat și s'a discutat, judecat și hotărât asupra opozițiunii în fond, se mai poate invoca nulitatea opozițiunii pentru nesuficiență timbrare în apel?

«Nu, fiindcă nici la judele de ocol nu s'a invocat și, deci, nulitatea s'a propus tardiv în apel, fiindcă ea urmează a fi propusă la judele de ocol în *limine litis*, fiindcă actul de procedură ce leagă instanța este opoziția și nulitatea lui nu se poate propune după ce s'a judecat fondul de primul judecător.

«Legea actuală de procedură, prin art. 11, a considerat toate actele privitoare la legarea instanței: acțiuni opozițiuni, contestațiuni, apeluri, recursuri în Casație și revizuire, numai ca acte de procedură și nulitatea lor nu poate constitui decât nulitate de acte de procedură și niciodată excepțiuni peremptorii de fond, așa că dispozițiunile art. 111 din Proced. civilă se aplică în speță și sentința Trib. Brăila este deci vulnerabilă din acest punct de vedere».

II. «Rea interpretare a art. 52 din Legea timbrului din 1906.

«În adevăr, Tribunalul Brăila, s. II, nu putea anula opozițiunea făcută de d-l I. N. Aloman, pe motivul că fiind vorba de o valoare mai mare de 1000 lei, trebuia opozițiunea făcută pe 2 lei în loc de 1 leu, cum s'a făcut, într un cât judecata se pronunțase asupra acelei opozițiuni și o admisesse în parte, fără ca nici judecata, nici reclamantul să invoace nulitatea opozițiunii făcută de I. N. Aloman, pentru insuficiență de timbru.

«Tribunalul Brăila, ca instanță de apel, nu putea să cenzureze actele de fiscalitate a unei instanțe inferioare, aceasta nefiind de ordine publică, după cum afirmă tribunalul prin considerentele sale, ci de natură pur fiscală; numai fiscalul era singur în drept a constata contravențiunea și a stabili cine este vinovat».

Având în vedere sentința supusă recursului, din care se constată că tribunalul, ca instanță de apel, a anulat ca nefiind suficient timbrată opoziția făcută de recurentul de azi la prima instanță;

Considerând că se constată că înaintea judelei de ocol părțile au primit să se judece afacerea în fond, în urma opoziției făcute de recurentul de azi, fără ca judecata, din oficiu, sau intimatul de azi, să fi invocat nulitatea opoziției din cauza insuficienței timbrului; că acest motiv a fost invocat de intimatul Stoica Cerviș pentru prima oară în instanța de apel;

Considerând că, după dispozițiile clare și categorice ale art. 111 din Proced. civilă din 1900, orice cauză de nulitate în privința actelor de procedură privitoare la cererile de legarea instanței prin acțiuni, opoziții, contestații, apel, recurs în Casație și cereri de revizuire este stinsă dacă nu se propune înaintea oricărei apărări asupra fondului;

Că, față cu aceste dispoziții de lege, opoziția fiind un act de procedură, nulitatea ei nu se putea invoca pentru prima oară în instanța de apel, de oarece nefiind invocată înaintea primei instanțe, unde se făcuse, cauza era stinsă;

Considerând, prin urmare, că tribunalul admitând o asemenea nulitate, invocată pentru prima oară înaintea sa, ca instanță de apel, și declarând ca fără ființă opoziția făcută de recurentul de azi la judele de ocol, pen-

tru motivul că n'ar fi fost suficient timbrată, a violat dispozițiile art. 111 din Proced. civilă cât și ale art. 52 din Legea timbrului, modificată la 1906, sub imperiul căreia a judecat tribunalul și cari prevăd că asemenea opoziții insuficient timbrate nu vor fi nule dacă partea va satisface chiar la prima zi de înfățișare la plata amendei și la completarea timbrului legal, dispozițiune ce nu se mai putea aplica pentru că insuficiența timbrului n'a fost invocată atunci când se putea repara;

Că, deci, ambele motive de casare sunt fondate.
Pentru aceste motive casează, etc.

Audiența dela 28 Maia 1908

Președenția d-lui CH. PHEREKYDE, Prim-președinte
Ministerul domeniilor cu Maria Codreanu

Prescripție. — Întreruperea ei. — Dacă prescripția acțiunii în restituirea fructelor este întreruptă prin exercițiul acțiunii în revendicare — (Art. 1864, 1865 și 1890 din Codul civil).

Acțiunea în revendicare a unui bun, ca și acțiunea în restituire a fructelor lui, derivă din același drept de proprietate, astfel că exercițiul acțiunii pentru principal, adică pentru fond, întrerupe prescripția și pentru accesoriu, adică pentru venit. Prin urmare, când reclamantul, care a câștigat procesul în revendicare, care a durat mai bine de 30 ani, face acțiune pentru plata veniturilor pe tot acel timp, pârâtul nu poate invoca prescripția de 30 ani a acțiunii pentru plata veniturilor.

Decizia 235/908. — Respins recursul făcut de Ministerul domeniilor în contra deciziei Curții de apel București, s. III, No. 4/908, dată în proces cu Maria Codreanu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Dobrescu, în desvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat V. Miclescu, în combateri;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat:

«Exces de putere, violarea art. 1890. combinat cu 1864 și 1865 din Codul civil și omisiune esențială. În anul 1839 d-na Codreanu, prin autorii săi, face o cerere de hotărnicie a moșiei sale despre moșia «Podul Rizi» a mănăstirii Dealul, prin care revendica 36 pogoane. Procesul se sfârșește prin deciziunea Curții de apel din Craiova No. 74/900, care recunoaște d-nei Codreanu dreptul la 36 pogoane și pe care le ea în stăpânire la anul 1904.

«D-na Codreanu face cerere pentru venitul acestor 36 pogoane pe timp de 65 ani, de când începuse procesul de hotărnicie și revendicare. Opuneam d-nei Codreanu prescripția de 30 ani, de care Curtea de apel n'a voit să țină cont, pentru motivul că prescripția era întreruptă, de oarece, judecându-ne pentru teren, ne judecam implicit și pentru venitul terenului revendicat. Chiar dacă teoria Curții ar fi fost adevărată, ea cădea în speța noastră, pentru că dovedeam că d-na Codreanu scosese în mod expres pretențiunea pentru venit din procesul pentru revendicare și atunci nu se mai putea susține că acțiunea pentru venit era implicit cuprinsă în procesul pentru revendicare pentru a se admite o întrerupere implicită de prescripție».

Având în vedere deciziunea supusă recursului, prin care Curtea de fond admitând în parte acțiunea intentată de intimata de azi în recurs, Maria Codreanu, în contra Ministerului domeniilor, l-a condamnat pe acesta din urmă să plătească celei dintâi suma de 25920 lei,

cu procente legale dela intentarea acțiunii și până la achitare, reprezentând veniturile a 36 pogoane încălcate de Stat din moșia Dâmbovicioara, proprietate a reclamantei Maria Codreanu, pe timp dela 1839 și până 1904, timp cât a durat procesele de revendicare a acelui pământ câștigat de numita reclamantă prin deciziunea definitivă a Curții de apel din Craiova cu No. 74/900;

Având în vedere că Statul s'a opus la restituirea veniturilor sus-zisului pământ pe tot timpul cerut, invocând prescripțiunea de 30 ani;

Că Curtea de fond însă, pe motiv că în tot timpul cât a durat acțiunea pentru revendicare, fiind întreruptă prescripția și pentru venituri, cari sunt accesoriiile fondului, a respins prescripția invocată de Stat;

Considerând că prin exercițiul acțiunii în revendicare, reclamantul întrerupe prescripțiunea și pentru veniturile lucrului revendicat, de oarece întreruperea conservă fondul, proprietatea împreună cu accesoriiile ei, acestea nefăcând decât una și aceeași datorie cu fondul;

Că imobilul revendicat prin efectul retroactiv al hotărârii prin care s'a câștigat, se consideră ca reintrat în patrimoniul reclamantului împreună cu veniturile lui, chiar din momentul intentării acțiunii în revendicare;

Considerând că acțiunea în revendicare a unui bun, ca și acțiunea în restituire a fructelor lui, derivând din același drept de proprietate, exercițiul acțiunii pentru principal, adică pentru fond, întrerupe prescripția și pentru accesoriu, adică pentru venit;

Considerând că reclamantul într-o acțiune în revendicare, prin rezerva formală la o acțiune separată pentru venituri, nefăcând decât să nu complice procesul de revendicare cu constatările necesare pentru stabilirea cuantumului acelor venaturi, și în scopul ca lichidarea lor s'o facă mai târziu, după ce va câștiga fondul, o asemenea rezervă nu poate duce la soluțiunea că prin exercițiul acțiunii în revendicare nu s'a întrerupt prescripția și pentru venituri;

Că, prin urmare, deși Curtea de fond nu s'a ocupat de obiecțiunea Statului, relativă la rezerva făcută de autorii reclamantei Maria Codreanu, cari au exercitat acțiunea în revendicare, omisiunea nu este esențială, întrucât soluțiunea procesului era aceeași;

Considerând că, astfel fiind, Curtea de fond n'a comis exces de putere, n'a violat textele de lege relative la prescripție, și întreruperea ei, citate în mijlocul de casare invocat și nici a comis omisiune esențială, după cum se plânge recurentul;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 15 Mai 1908

Președenția d-lui D. CUCULI, Consilier

Căpitan dr. P. Eliad cu Alexandrina Chișu

Apel. — Hotărârea primei instanțe. — Dacă aceea hotărâre cade prin simplul fapt al apelării ei. — (Art. 150 din Procedura civilă).

Precum orice cerere în judecată nu se poate admite decât dacă se găsește justă și întemeiată, tot astfel și cererea de apel nu se poate admite decât dacă se găsește justă și întemeiată;

Prin urmare, prin simplul fapt că s'a făcut un apel, hotărârea primei instanțe care admitea acțiunea nu cade, ci aceea hotărâre are a-și produce efectele atâta timp cât nu se dovedește netemeinicia ei în instanța de apel.

Deciziunea 92/908. — Casată, în urma recursului făcut de căpitan dr. P. Eliad, sentința No.

393/906 a Tribunalului Ilfov, s. II, dată în proces cu Alexandrina Chițu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Duculescu, în dezvoltarea motivului de casare.

Deliberând,

Asupra motivului de casare :

«Exces de putere, violare, nemotivare și rea interpretare a art. 326 și urm. din Procedura civilă, relative la efectele apelului. Am făcut contestațiune contra executării făcută de d-l Chițu, pe motiv că mobila sechestrată îmi aparține mie, contestațiune ce, în baza actelor prezentate, a fost admisă de judecătorul de ocol prin cartea de judecată No. 2.982/905 a judecătoriei ocolului III București. În contra acestei hotărâri d-na Chițu făcând apel, apelul i-a fost admis în lipsa mea și contestațiunea mi-a fost respinsă ca nesusținută, pe motiv că apelul fiind devolutiv de instanță, hotărârea a căzut și tot eu aș fi obligat să fac din nou dovada temeiniciei contestațiunii.

«Cu alte cuvinte, printr-o stranie interpretare a efectului devolutiv al apelului, tribunalul, în loc să judece temeinicia hotărârii dată de judecătorul de ocol, crede că hotărârea dată pe bază de acte cade prin singurul fapt al facerii apelului și îmi respinge contestația admitând apelul pe motiv că nu m'am prezentat, procedare care violează articolele sus citate și constituie, în același timp, și un manifest exces de putere».

Având în vedere sentința supusă recursului, din care se constată că recurentul dr. Eliad făcând contestație la urmărirea averii sale mobile ce se ceruse de creditoarea A. Chițu, pentru îndeostularea sa de o sumă de bani ce avea să primească dela Elena Floru, judecătorul de ocol a admis contestația pe baza unui contract de închiriere prezentat de contestator, cu care s'a dovedit că acolo unde s'a sechestrat averea nu este domiciliul debitorului, ci al contestatorului;

Că, în contra acestei cărți de judecată creditoarea făcând apel, Tribunalul Ilfov, prin sentința supusă recursului, a admis apelul și a respins ca nesusținută contestația, pe motivul efectului devolutiv al apelului care repune lucrurile în starea anterioară și a neprezentării contestatorului în instanța de apel, spre a-și susține contestația;

Considerând că, precum orice cerere în judecată nu se poate admite decât dacă se găsește justă și întemeiată, art. 150 din Proced. civilă, tot astfel și cererea de apel nu se poate admite decât dacă se găsește justă și întemeiată. În adevăr, prin simplul fapt că s'a făcut un apel hotărârea primei instanțe care admitea o acțiune ca întemeiată nu cade, ci acea hotărâre urmează să-și producă toate efectele sale atâta timp cât nu se dovedește netemeinicia ei în instanța de apel;

Că, prin urmare, apelul neputând avea nici un efect asupra hotărârii apelate, atâta timp cât el nu este dovedit întemeiat și efectul devolutiv al apelului dând numai dreptul de a repune din nou în discuție faptele și procedurile doveditoare, fără a face să dispară hotărârea apelată, prin faptul neprezentării părții în apel, reclamant la origină, tribunalul, prin modul său de judecată, a înțeles greșit dispozițiile art. 332 din Proced. civilă și a comis un exces de putere;

Că, de aceea, motivul de casare e fondat;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența de la 1 Aprilie 1908

Președenția D-lui G. P. PETRESCU, Președinte

Inginer Nic. Petrescu cu Ministerul finanțelor

Timbru și înregistrare. — Contravenție. — Prescripția de trei ani. — Aplicarea ei atât la amendă, cât și la taxă. (Art. 91 și 92 din Legea timbrului).

Tutor legal. — Dacă poate renunța la o prescripție. — Soluție negativă. (Art. 1.840 din Codul civil).

Din întreaga economie a Legii timbrului și înregistrării, cum și din art. 91 și 92 din aceeași lege, rezultă că prescripțiunea de trei ani pentru contravențiunile la acea lege se aplică atât la amendă, cât și la taxă.

După art. 1.840 din Codul civil, cel ce nu poate înstrăina nu poate renunța la prescripție.

Deci, un tutor legal, chiar dacă ar fi avut autorizarea consiliului de familie, nu poate să renunțe la prescripția plății unor taxe de înregistrare, dobândită contra fiscalului.

Deciziunea No. 89/908. — Casată sentința Tribunalului Ilfov, s. I, No. 378/907, în urma recursului făcut de Inginerul Nicolae Petrescu, în calitate de tutor al minorilor săi fii, în proces cu Ministerul de finanțe.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Mitescu, în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l Marinescu, în combateri, și

Pe d-l procuror-general, în concluziuni.

Deliberând,

Asupra primului motiv de casare :

«Falsă aplicațiune a art. 91 al Legii timbrului din 1900.

«Sentința atacată stabilind în drept că sub imperiul Legii timbrului din 1900 se prescriau prin trei ani numai amenzile, iar nu și taxele datorite, dă sus vizatului text o interpretare greșită și cu totul contrarie unei jurisprudențe constante în această materie».

Având în vedere sentința Tribunalului Ilfov No. 378/907, supusă recursului;

Având în vedere că din această sentință se constată, în fapt, că recurentul Nicolae Petrescu, prin deciziunea No. 1.815/907 a Ministerului finanțelor, intimat în cauză, a fost obligat personal, și ca tutore al minorilor săi fii, să plătească suma de lei 2.040, din care suma de lei 816, taxa de înregistrare 20% iar suma de lei 1.224 ca suprataxă, datorite fiscalului la averea rămasă pe urma decedatei sale soții Lucreția N. Petrescu, în valoare de lei 40.800 și covenită minorilor săi copii;

Că contra acestei deciziuni recurentul făcând apel, Trib. Ilfov, s. I, judecând procesul în fond, îi respinge apelul;

Că în apărarea sa recurentul a invocat, la instanța de fond, prescripția de trei ani, prevăzută de art. 91 din Legea timbrului din 1900, iar tribunalul a înlăturat acest mijloc de apărare sub cuvânt că taxele de înregistrare fiind un drept de creanță al Statului, ele nu se prescriu în același termen ca și amenzile date pe cale de contravențiune la Legea timbrului; că, în afară de aceasta, recurentul cerând administrațiunii financiare respective să fie supus la taxele de înregistrare, această cerere constituie o renunțare la prescripție;

Având în vedere art. 91 din Legea timbrului și înregistrării, aplicabil în cauză;

Considerând că prin acest text de lege legiuitorul declară prescripție, după trecere de trei ani, contravențiunile comise în materie de timbru și înregistrare;

Considerând că contravențiunea consistă tocmai în neplata taxelor legiuite și legiuitorul întrebându-l cu vântul de contravențiune, n'a putut înțelege altceva de cât că după trecerea de trei ani fiscalul nu mai poate urmări nici plata taxelor nici amenda;

Considerând că acesta este înțelesul ce trebuie să se dea art. 91 din Legea timbrului din 1900, rezultă nu numai din întreaga economie a Legii timbrului și înregistrării, dar chiar din art. 92 al acestei legi, care pre-

vede că pretențiunile particularilor contra Statului pentru taxele rău percepute de agenții fiscalului, se prescriu prin trecere de trei ani, ceea ce înseamnă că orice fel de pretențiuni, bazate pe dispozițiunile Legii timbrului, sunt supuse prescripțiunilor speciale, prevăzute de această lege;

Că, așa fiind, tribunalul dă o gresită interpretare art. 91 din sus menționata lege și astfel motivul I de casare urmează să fie admis ca întemeiat;

Asupra celui de al II-lea motiv de casare :

«Eroare gravă de fapt, exces de putere și violarea principiului că tutorele nu poate fi în nici un caz, sub nici o formă, și chiar cu autorizațiunea Consiliului de familie, să dispună în mod gratuit de bunurile minorilor și, deci, să renunțe la o prescripțiune câștigată în favoarea lor;

«Tribunalul pretinde, în considerantele sentinței sale, că, chiar dacă s'ar aplica și în privința taxelor, prescripția de trei ani, totuș recurentul ar fi renunțat a se prevala de dânsa printr'o petiție adresată administrațiunei financiare.

«Judecând astfel, tribunalul comite o gravă eroare de fapte pe cari le donaturează, căci nicăieri nu se vede o asemenea renunțare în petițiunea noastră, pe care am adresat-o administrațiunei financiare numai în scop de a o obliga să dea o deciziune într'un sens sau într'altul, asupra taxelor de moștenire, având chiar grija să precizăm epoca morții pentru ca soluțiunea să fie dată în consecință la

Considerând că recurentul, ca usufructuar legal al averii minorilor săi fi, nu poate modifica întru nimic drepturile și îndatoririle sale de tutor legitim, de unde urmează că el este ținut a administra ca un bun părinte de familie bunurile lor;

Considerând că, în speță, taxele de înregistrare fiind datorite de minori, tutorele lor, recurentul N. Petrescu, nu putea chiar de ar fi avut autorizația Consiliului de familie să renunțe la prescripțiunea plății acelor taxe, câștigată în favoarea lor;

Că, așa fiind, și acest al doilea motiv de casare fiind întemeiat, recursul urmează a fi admis;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

Audiența dela 28 Aprilie 1908

Președenția d-lui G. P. PETRESCU, Președinte

Locot-Colonel Gheorghe Cerchez cu Ministerul de războiu

Contencios administrativ. — Ofițer pus în poziție de rezervă pentru limită de vârstă. — Constatarea etății se face după controalele armatei -- Dacă controalele armatei pot fi combătute în această privință. — Soluție negativă. — Neadmisibilitatea recursului făcut la Contenciosul administrativ. — (Art 20 din legea poziției ofițerilor. — Art. 4, lit i, din legea Curții de casație din 1905).

Asemănat art. 20 din legea poziției ofițerilor, interpretat prin art. 20 din legea din Martie 1905, vârsta la care un ofițer poate fi pus în retragere este aceea cu care a fost înscris în controalele armatei la înrolarea sa, iar prin controalele armatei se înțelege registrele matricole ale ofițerilor, ținute la Ministerul de războiu și cari fac singura și exclusivă probă atât pentru trecerea lor în pozițiune de rezervă, cât și pentru regularea dreptului lor la pensie.

Prin urmare, ofițerul nu poate să combată proba etății rezultând din acele controale, printr'o sentință a tribunalului prin care i se constată etatea pe baza depunerilor sub jurământ a cinci martori, mai ales dacă această sentință nu a fost obținută contradictoriu cu Ministerul

de războiu și, deci, este neadmisibil recursul făcut la Contenciosul administrativ pe acest temei de către ofițerul pus în poziție de rezervă pentru limită de vârstă.

Deciziunea 94/908. — Respins recursul făcut de Locot.-colonel Gh. Cerchez, în contra Decretului regal cu No. 664/908, în proces cu Ministerul de războiu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Miteșcu, în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat V. Antonescu, în combateri.

Deliberând,

Asupra recursului făcut de Locot.-colonel G. Cerchez în contra Decretului regal cu No. 664, publicat în *Monitorul Oficial* No. 277 din 15 Martie 1908, prin care este pus din oficiu în pozițiune de rezervă pentru limită de vârstă;

Ascultând pe recurent și pe Ministerul de războiu, prin reprezentanții lor;

Având în vedere dispozițiunile art. 4, litera i, combinat cu art. 34, No. 7, din noua lege organică a acestor Curți, după cari funcționarii inamovibili, cum sunt ofițerii, nu pot cere anularea unui decret decât atunci când, fiind numiți în mod legal, au fost în urmă puși în retragere în contra legilor și regulamentelor;

Având în vedere că recurentul pretinde că data nașterii sale de 10 Mai 1852, care s'a trecut în controalele armatei la înrolarea sa ca voluntar în 1873, este eronată; că în două rânduri, la 1891 și 1907, a cerut Ministerului de războiu a-i rectifica etatea pe baza unei sentințe a Tribunalului de Vaslui cu No. 135 din 5 Iunie 1891, prin care tribunalul, fondându-se pe dispozițiunile sub jurământ a cinci martori, constată că dânsul este născut la 14 Octombrie 1857; că Ministerul i-a refuzat rectificarea, iar prin decretul, a cărui anulare o cere, a fost pus în retragere cu violarea art. 19 din Legea poziției ofițerilor care, pentru locotenenții-coloneli, prevede că nu pot fi puși în pozițiune de rezervă decât la împlinirea vârstei de 56 ani;

Considerând însă că, după art. 20 din Legea poziției ofițerilor, astfel cum a fost interpretat și completat vechiul art. 27 prin legea din 14 Martie 1905 și ale căror dispozițiuni au fost menținute de noua lege din 1907, vârsta la care un ofițer poate fi pus în retragere este aceea cu care a fost înscris în controalele armatei la înrolarea sa, iar prin controalele armatei se înțelege registrele-matricole ale ofițerilor ținute de Ministerul de războiu, cari fac singura și exclusivă probă atât pentru trecerea lor în pozițiune de rezervă, cât și pentru regularea drepturilor lor la pensie;

Că față cu aceste dispozițiuni categorice ale Legii pozițiunii ofițerilor, cu drept cuvânt recurentul a fost pus la retragere în 1908, fiindcă calculându-se vârsta dela 10 Mai 1852, cum era trecut în matricolele ministerului, dânsul atinsese limita de vârstă de 56 ani și ministerul n'a făcut decât să se conformeze noilor dispozițiuni ale art. 20;

Considerând, afară de aceasta, că admitând chiar, cum pretinde recurentul, că dispozițiunile de mai sus ale art. 20 din legea din 1905 nu sunt aplicabile ofițerilor cari se găseau înrolați în armată la epoca promulgării acestei legi, și că dânsul ar putea astăzi să dovedească că are o altă vârstă decât aceea care rezultă din controalele armatei la înrolare, totuș, spre a se putea vedea dacă punerea sa în retragere este ilegală, recurentul trebuia să-și dovedească mai întâi ziua nașterii printr'un act al ofițerului stării civile după vremuri, sau în lipsa lui printr'o sentință judecătorească care să fi fost obținută contradictoriu cu Ministerul de războiu ca parte interesată în cauză, și în condițiunile prevăzute de art. 33 din Codul civil;

Considerând că singura probă pe care recurentul a adus-o înaintea Curții pentru a dovedi că este născut la 14 Octombrie 1857, iar nu la 10 Mai 1852, cum se găsește trecut în controalele armatei, este sentința de mai sus a Tribunalului de Vaslui cu No. 135; însă această sentință, după cum se vede din cuprinsul ei, fiind obținută fără citarea Ministerului de război și, prin urmare, fără ca acesta să fi avut posibilitatea de a constata și combate arătările martorilor propuși de recurent, ea nu poate fi opusă ministerului, și deci, nu poate avea nici o forță probantă față de dânsul;

Că, așa fiind, când Ministerul de război a pus la retragere pe recurent, calculând vârsta sa numai după matricolele ținute de minister și fără a ține în seamă sentința Tribunalului de Vaslui, n'a comis nici un exces de putere, nici nu a violat art. 19 din Legea poziției ofițerilor vizat de recurent.

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

Audiența dela 6 Mai 1908

Președenția D-lui G. P. PETRESCU, Președinte
Ministerul finanțelor cu Ghiță Enea

Legea zaharinei. — Contravenție. — Drept de opoziție la tribunal pentru administrația financiară. — Admisibilitate. — (Art. 19 din Legea pentru interzicerea importului zaharinei).

In Legea zaharinei nefiind nici un text care să ridice dreptul de opoziție pentru administrația financiară, acest drept există după dreptul comun.

Deciziunea 105/908. — Casată sentința Tribunalului Suceava, No. 39/907, în urma recursului făcut de Ministerul finanțelor, în proces cu Ghiță Enea.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat C. Marinescu, în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat R. Dragomirescu, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Violația art. 154 din Codul de Proced. civilă, rea interpretare a art. 19 din Legea zaharinei dela 1906, greșită aplicare a art. 4 Codul Proced. penală și exces de putere.

«Ghiță Enea a fost pus în contravenție pentru că a fabricat bragă pe care a îndulcit-o cu zaharină.

«Contravenientul făcând opoziție la o hotărâre dată în lipsa sa, Tribunalul de Suceava i-a admis opozițiunea și i-a ridicat amenda.

«Tribunalul dăduse această hotărâre în lipsa Statului, Ministerul de finanțe, prin administrația financiară locală, făcând opozițiune, același tribunal i-a respins-o ca inadmisibilă.

«Instanța de fond motivează hotărârea sa cu argumente trase din art. 4 din Codul de Proced. penală, instanța de apel s'a înșelat, căci contravențiunile la legea zaharinei se judecă după legea specială, care le prevede, iar nu după Codul de procedură penală, care nu are nici un fel de aplicare în speță.

«De asemenea opozițiunea fiind o cale ordinară de a reforma hotărârile date în lipsă, de ea pot beneficia atât contravenienții, cât și Statul.

Sentința Tribunalului de Suceava refuzând Statului dreptul de opozițiune, a violat art. 154 din Codul de Proced. civilă, a interpretat rău art. 19 din Legea Zaharinei dela 1906, a aplicat greșit art. 4 din Codul de Proced. penală și cu exces de putere a declarat inadmisibilă opozițiunea făcută de fisc».

Având în vedere sentința Tribunalului Suceava No. 39/907, supusă recursului;

Având în vedere că din această sentință se constată, în fapt, că Ghiță Enea, recurent în acest proces, în baza procesului-verbal dressat de medicul plășii Lespezi,

a fost condamnat de Tribunalul Suceava, prin sentința No. 1.057/906, la o amendă de 500 lei, pentru că a fabricat bragă pe care a îndulcit-o cu zaharină;

Că, contra acestei sentințe, recurentul a făcut opozițiune care i-a fost admisă de tribunal prin sentința No. 1.214/906, pe motivul că, după noua analiză chimică, proba de bragă s'a găsit liberă de zaharină, achitându-l astfel de amenda la care fusese condamnat;

Că, contra acestei sentințe, fiscul făcând opoziție, tribunalul i-o respinge pe motiv că, după art. 4 din Procedura penală, dreptul de opozițiune nu poate aparține părții civile, căci acțiunea publică, în ce privește aplicarea pedepselor, aparține numai Ministerului public;

Considerând că art. 19 din Legea pentru interzicerea importului zaharinei prevede că administrația financiară trebuie citată înaintea tribunalului pentru apărarea intereselor fiscului, cu alte cuvinte că, este considerată ca parte interesată;

Că, astfel fiind, ea are drept de opozițiune, conform principiilor generale, drept care nu-i este ridicat prin această lege;

Considerând că, așa fiind, Tribunalul Suceava face o greșită aplicațiune a art. 4 din Codul de Procedură penală și violează principiul general stabilit prin art. 154 din Procedura civilă;

Că, dar, motivul de casare fiind întemeiat, recursul câtă să fie admis;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

Audiența dela 19 Mai 1908

Președenția d-lui G. P. PETRESCU Președinte

Titu Cănanău și Ath. St. Bolintineanu cu Prim. com. Iași

Contencios administrativ. — Art. 4, litera j din Legea Curții de casație din 1 Septembrie 1905. — Dispoziție restrictivă ce trebuie a se aplica în mod limitativ la cazurile ce prevede anume. —

Dispozițiunile art. 4, litera j, din legea reorganizării Curții de casație din 1905, restrângând dreptul de recurs la anumite cazuri speciale prevăzute acolo în mod limitativ, nu intră în prevederile acestui text cazul când primăria a exclus pe cineva dela concurența lucrărilor de alimentare cu apă a orașului.

Deciziunea 114/908. — Respins recursul făcut de Titu Cănanău și Ath. St. Bolintineanu, contra procesului-verbal din 27 Ianuarie 1907 al Primăriei comunei Iași.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Ancuța, din partea recurentului Titu Cănanău, care a declarat că retrace recursul în ce privește pe Titu Cănanău, celalt recurent lipsind;

Pe d-nii avocați I. Boambă și Lascăr Antoniu, din partea intimatelor, Primăria comunei Iași.

Deliberând,

Având în vedere că d-l avocat Ancuța din partea unuia din recurenți, d-i Titu Cănanău, a declarat că retrace recursul de față în ceea ce privește pe mandantul său;

Considerând că se constată din dosarul cauzei că d-l avocat Ancuța are procură de substituiri d-lui avocat V. Miculescu, în baza procurii ce acest d. avocat posedă dela recurentul T. Cănanău pentru a-l reprezenta în acest recurs, fără însă a-i da și dreptul de a face declarațiune de retragerea recursului;

Că, așa fiind, nici d-l avocat Ancuța nu poate avea dreptul de a face asemenea declarațiune.

Având în vedere recursul făcut de d-nii ingineri T. Cănanău și Ath. St. Bolintineanu, prin petiția înregistrată la No 1337 din 5 Februarie 1907, contra procesului-verbal al Primăriei orașului Iași, cu data de 27 Ianuarie 1907, prin care au fost excluși dela concurența lucrărilor de alimentare cu apă de Timișești a orașului Iași;

Având în vedere dispozițiunile art. 4, litera j, din legea modificatoare a organizațiunii Curții de casație;

Considerând că prin acest paragraf al literei j, de sub articolul 4, se restrânge dreptul de recurs numai la anumite cazuri speciale, prevăzute acolo în mod limitativ;

Considerând că cazul recurențelor nu intră în nici una din acele ipoteze;

Că, așa fiind, recursul urmează a se respinge ca inadmisibil;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI FALCIU

Audiența dela 15 Maiu 1908

Președenția D-lui I. M. GAVRILESCU, Președinte

Probe. — Cui incumbă sarcina probei. — Ce trebuie să dovedească acela care cere să se cheme la împărțeală un moștenitor? — Dacă este suficient să dovedească numai faptul nașterii acestei persoane, sau că este încă și acum în viață.

In principiu, cel ce face o propunere în justiție este ținut ca s'o dovedească. Prin urmare, acela dintre comoștenitori, care susține că ar mai exista în viață un moștenitor al defunctului a cărui avere urmează a se împărți între erezii cunoscuți, trebuie să dovedească că în adevăr este în viață și există actualmente acel moștenitor, pentru a putea fi chemat să ia parte la împărțeală, ne fiind suficient a se dovedi că acel moștenitor s'ar fi născut cândva.

Tribunalul,

Asupra incidentului ridicat de avocații oponentului Gh. Țepoi:

Având în vedere că în principiu tot cel ce face o propunere în justiție este ținut ca să o dovedească; că, în cazul de față, oponentul care susține cum că ar mai exista un moștenitor în viață al defunctului Gr. Țepoi, a cărui avere urmează a se împărți între erezii cunoscuți, trebuie să se dovedească că în adevăr este în viață și există actualmente încă un fiu al defunctului G. Țepoi pentru a putea fi chemat ca să ia parte la acțiunea de împărțeală, ceea ce n'au făcut, căci numai s'au mărginit în a arăta un extract legalizat de primarul comunei Cozmești, sub No. 513/908, care cuprinde că în anul 1848 s'ar fi născut un copil de sexul bărbătesc numit Pavel din părinții Grigore și Ioana Țepoi.

Că chiar dacă acest copil s'a născut și a fost în adevăr fiul legitim al defunctului Gr. Țepoi, a cărui avere se cere acum a se împărți între părțile în litigiu, cari sunt moștenitorii defunctului Gr. Țepoi totuși incumbă celui ce propune și cere a se introduce ca parte în proces să dovedească că mai este în viață acea persoană, căci numai dacă există o atare persoană ar putea fi chemată în judecată;

Că ne dovedindu-se existența unui alt moștenitor în afară de părți, incidentul care s'a ridicat este nefondat și, ca atare, tribunalul îl respinge.

Asupra fondului pricinii:

Având în vedere susținerile părților și acele dela dosar, cum și depunerile martorilor ascultați atât la prima instanță, cât și înaintea tribunalului;

Având în vedere că prin cartea de judecată No. 436/908, a județului ocolului Podoleni, care s'a atacat cu apel de Gheorghe Țepoi, s'a menținut cartea de judecată No. 285/907 prin care s'a admis, în principiu, acțiunea de ieșire din indiviziune asupra averii rămasă dela defunctul Grigore Țepoi, între moștenitorii săi Petrachi Ganea, ca nepot de fiică a defunctului, și G. Țepoi, ca fiu al defunctului;

Având în vedere că oponentul Gh. Țepoi, după mai multe amânări la prima instanță și în apel înaintea tribunalului, din cauza recunoașterii calității de moștenitor a defunctului Gr. Țepoi a adversarului Ioan Petrachi Ganea, în cele din urmă a venit înaintea tribunalului și a recunoscut, în ședința dela 21 Februarie a. c., că în adevăr Petrachi Ganea este nepot de fiică a defunctului Gr. Țepoi, și că a rămas dela acest defunct averea ce se cere a se împărți, ceea ce altminterlea Petrachi Ganea a dovedit și cu martorii ascultați la prima instanță și cu un certificat sub No. 251/907, eliberat de primarul comunei Cozmești, dar a opus că averea rămasă dela defunctul Gr. Țepoi, pământul dat după legea rurală din 1864, nu poate fi pusă la împărțeală, fiindcă a stăpânit-o ca proprietar în numele său propriu peste treizeci de ani, așa că a câștigat-o în proprietatea sa prin prescripțiunea cea mai lungă și spre a dovedi aceasta a propus dovada cu martori, care s'a admis de tribunal ambelor părți;

Având în vedere că din depunerile martorilor ascultați azi sub jurământ, nu se constată ceea ce alegă oponentul Gh. Țepoi, căci, după cum specifică unii din martori, murind Gr. Țepoi și tutricea, fata lui, Paraschiva, mama lui Petrachi Ganea, fiind în altă parte cu bărbatul său pentru muncit, a început a dispune de pământul fiul său Gh. Țepoi, dar peste câțiva ani venind în sat Paraschiva a început a stăpâni, și a stăpânit până la moartea ei, ea ocupând un bordeiu, o parte din pământ cu vie, și o parte din pământ cu arătură, și astfel au continuat a stăpâni ambii frați, Gheorghe și Paraschiva, îndevălmășie, fiind trecut pământul în roluri pe numele moștenitorilor defunctului Gr. Țepoi; or moștenitorii erau ambii, Gheorghe și Paraschiva, (vezi pentru aceasta certif. No. 1561/908, eliberat de perceptorul Ștefan Mardare), și dacă plătea darea numai Gh. Țepoi, de aici nu se poate conchide că el avea stăpânirea numai pentru el;

Așa fiind, nejustificându-se că Gh. Țepoi a dobândit proprietatea asupra pământului în litigiu prin prescripțiunea ce invoacă, bine s'a pus la împărțeală acel pământ; prin urmare, este nefondată opoziția, ca și apelul lui Gh. Țepoi, și, ca atare, câtă a se respinge, menținându-se hotărîrea judecătorului de ocol prin care s'a admis în principiu acțiunea de ieșire din indiviziune și se vor înapoia lucrările la judecătoria spre a se continua operațiunile împărțelii după dispozitivul acelei hotărîri;

Văzând și cererea martorilor Gh. Ivanciu, Ion A. Stratinei, Gh. Matran și Const. Huzum de a fi scutiți de amendă, și apreciind motivele invocate, cari justifică absența lor dela ședința din 7 Aprilie a. c.;

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte I. M. Gavrilăescu respinge, ca nefondată, opoziția făcută de Gheorghe Țepoi contra sentinței No. 233/907 și, prin consecință, și apelul contra cărții de judecată No. 436/907 a Judecătoriei ocolului Podoleni, prin care i s'a admis în principiu împărțeala averii rămasă pe urma defunctului Grigore Țepoi;

(ss) I. M. Gavrilăescu; Al. Mandrea

Grefier (s) V. I. Vasilescu

Osebită părere

Nu împărtășesc soluțiunea majorității asupra incidentului propus de oponentul Țepoi;

În adevăr, e netăgăduit, cel ce formulează o propunere în judecată trebuie să o dovedească. Oponentul Țepoi pretinde că mai există un frate al lor, Pavel,

care, prin urmare, trebuie să fie introdus în acțiunea de ieșire din indiviziune ce ne preocupă spre a se rosti o hotărâre valabilă (art. 797 din Codul civil). Interesul oponentului de a figura în această instanță toți moștenitorii e învederat. Cum stabilește ființa lui Pavel numele? Nașterea lui Pavel fiind înainte de anul 1866, oponentul exhibă un extract legalizat de primarul comunei Cozmești sub No. 513/908 care mărturisește că în anul 1848 s'a născut în adevăr Pavel.

Asupra valorii juridice a extractului nici o discuție. Este, dar, stabilit că Pavel s'a născut; intimații întâmpină însă că el ar fi murit. Naște întrebarea: cui incumbă dovada? Obligațiunea dovezii rezultă din natura lucrurilor.

Intimații afirmă moartea fratelui lor comun Pavel; ei dar urmează să dovedească moartea lui — propunerea lor în instanță. — Cum se administrează această probă? Prin înfățișarea actului de moarte, sau, dacă de multă vreme nu se mai știe de urma persoanei, prin îndeplinirea formalităților pentru declararea absenței (articolul 101 din Codul civil).

Actul de naștere stabilește existența continuă până la nimicirea lui.

(s) Al. Mandrea

JUDECĂTORIA OCOLULUI I CRAIOVA

Audiența dela 16 August 1908

Ancheta în futurum. — Aplicarea ei și la judecătoriile de ocoale. — Dacă cu ocazia unei anchete în futurum se poate judeca și statua asupra responsabilităților ce ar decurge din o asemenea cercetare. — (Art. 66 din Proc. civilă).

Art. 66, alin. 4 și 5 din Proc. civilă permite a se constata judecătorește și de urgență un fapt care ar putea să dispară până la înfățișarea contradictorie a vreunui eventual proces, fără ca să se poată judeca și statua responsabilitățile ce ar decurge dintr'o asemenea cercetare.

Judecata,

Având în vedere incidentul ridicat de pârît cum că ancheta în futurum din speță nu ar fi întemeiată pe dispozițiunile art. 66 din Proc. cod. civil;

Având în vedere că reclamantul prin cererea sa cerea să se constate pur și simplu starea lucrărilor făcute de pârît la imobilul ce i s'a turburat prin astuparea unui șanț ce slujea de semn despărțitor între proprietățile lor;

Având în vedere că, după dispozițiunile art. 66 din Pr. civ., ori cine ar avea vreun interes să constate o stare de lucruri a unor bunuri mișcătoare sau nemișcătoare va putea cere judecătorului competent chemarea părților interesate pentru stabilirea cererii sale;

Că alin. 4 și 5 din acel articol consacră o organizare procedurală de o necesitate incontestabilă, destinată a permite să se constate judecătorește și de urgență un fapt care ar putea să dispară până la înfățișarea contradictorie a vreunui eventual proces în viitor;

Considerând că, în speță, judecata nu poate judeca și statua responsabilitățile ce ar decurge dintr'o asemenea cercetare, pentru aceste motive, respinge incidentul ridicat de pârît;

Având în vedere și cererea de comunicare invocată în instanță, cerere prin care pârîtul lasă a se întrezări o rea voință de șicană sau de străgănire, întru cât reclamantul prin arătarea făcută nu modifică întru nimic petițiunea introductivă unde sau determinat deja punctele de fapt și de drept asupra cărora este în neînțelegere cu pârîtul;

Considerând că pârîtului i se comunicase deja duplicat de pe petițiunea introductivă;

Având în vedere și înțelesul logic al art. 66 din Pr. civilă, unde se prevede că chemarea părților se va face de urgență; pentru aceste motive, respinge și acest al doilea incident ridicat de pârît și dispune ca ancheta în futurum să se efectueze chiar azi la ora 2 p. m.

(s) Grig. Stoilov.

Notă. — O carte de judecată pronunțată juridic este cea publicată mai sus, însă nu totemai clar redactată. Rezolvă chestiunea *anchetelor în futurum* făcându-le aplicabile și la judecătoriile de ocol.

Art. 66 din noua proced. civilă chiar prevede speța în alin. 4, care e astfel redactat: «oricine are interes să constate.... o stare de lucruri a unor bunuri mișcătoare sau nemișcătoare.... va putea cere judecătorului competent, potrivit art. 58 și următorii din acest cod, *chemarea de urgență* înaintea sa a părților interesate, pentru stabilirea cererii sale».

Dispozițiunea aceasta trebuie să se aplice și judecătoriilor de ocoale, întru cât aliniatul citat arată că cererea va putea fi îndreptată la *judecătorul competent*, care poate fi nu numai tribunalul de județ, dar și judele de ocol. Ca jurisprudență: Curtea de apel, II, București *Dreptul*, No. 20 din 1904, p. 256.

În acest sens și Corneliu Botez: *Codicele de ședință al jud. de pace*, 1906, vol. I, ed. II, p. 187; de asemenea în *Noul codice*, 1908, p. 233. În privința neprejudicării fondului: *Curierul Judiciar*, No. 52 din 1907.

Dem. D. Stoenescu
Avocat

Graiova

INFORMAȚIUNI

„Colecțiunea generală a Legilor României“ este titlul unei importante lucrări apărute acum, care conține Legile, convențiunile, aranjamentele, Decretele, reglementele, deciziunile ministeriale din 1906, toate cu adnotări istorice și de concordanță, luate de d-l At. C. Kivu, consilier la Înalta Curte de casație și justiție, Dem. C. Bădulescu avocat, G. St. Bădulescu Prim-Grefier la Înalta Curte de casație, I. Ionescu-Dolj judecător de instrucție la Trib. Ilfov, G. D. Nedeleu, directorul afacerilor judiciare din Ministerul de justiție, Victor Rațiu, At. Ștefănescu-Galați și Const. Țunescu, avocați.

Această lucrare unică în țară la noi s'a tipărit într'un format mare ca Dalloz, pe hârtie velină, cuprinzând 800 pagine. **Prețul 20 lei.** Depozit la „*Curierul Judiciar*“, care servește la cerere orice cărți de drept, contra valoare, mandat, sau ramburs.

Pește câteva zile va apare o Nouă ediție a legii Timbrului, comentată și adnotată cu jurisprudență de d-l Corneliu Botez, Președinte la Tribunalul Covurlui.